

Arrest

nr. 186 531 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2012 en op 23 december 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 december 2016 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.11.2012 en 23.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.03.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De medische elementen aangehaald door B. N. A. kunnen niet weerhouden worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 12.12.2016)

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan B., N. A. te willen overhandigen.

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend.

Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onze diensten onmiddellijk schriftelijk te verwittigen indien kennisname niet mogelijk is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij lichten het enig middel toe als volgt:

“Middelen.

Enig middel; schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Verzoekster heeft in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf en de toegevoegde medische attesten het volgende aangehaald :

—verzoekster lijdt aan ernstige medische problemen: angstige depressie, vliegtuigangst, agorafobie, cervicale artrose

—regelmatige opvolging door een psychiater of een specialist is noodzakelijk; -de verwachte duur van de behandeling is minstens 5 jaren;

—bij stopzetting van de behandeling is er gevaar voor zelfmoord.

Eerste onderdeel.

Op geen enkele wijze heeft de tegenpartij rekening gehouden met deze informatie en heeft ze nagelaten hierop te antwoorden.

De vlieg angst die rechtstreeks tot gevolg heeft dat verzoekster niet kan reizen wordt niet behandeld in de bestreden beslissing.

De arts-adviseur voert enkel aan dat de toestand blijkaar gestabiliseerd is want dat de laatste jaren geen nieuwe medische attesten werden opgestuurd.

Hoewel verzoekster beseft dat ze in beginsel zelf verantwoordelijk is voor het aanleveren, samen met de aanvraag, van alle nuttige en actuele informatie in verband met haar ziekte, dient niettemin te worden opgemerkt dat deze medewerkingsplicht in hoofde van de aanvrager niet kan worden losgekoppeld van de onderzoeksplicht in hoofde van het bestuur. Indien bijvoorbeeld in het standaard medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van een duidelijk afgebakende behandelingsduur, kan van de aanvrager verwacht worden dat hij zelf nieuwe medische attesten overmaakt waaruit blijkt dat hij - hoewel volgens de eerder overgemaakte attesten de behandeling reeds zou zijn afgelopen - nog steeds wordt behandeld. Wanneer het bestuur evenwel jarenlang wacht vooraleer zich over de grond van de aanvraag uit te spreken en er sprake is van een aandoening waarbij duidelijke indicaties bestaan dat een herevaluatie van de situatie zich opdringt en/of er geen duidelijke einddatum van de noodzakelijke behandeling voorhanden is, zoals in casu het geval is, dient het bestuur hiermee rekening te houden, (zie RvV nr. 169 053 van 3 juni 2016).

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingen zaken heeft het dossier niet zorgvuldig bestudeerd en geen afdoend onderzoek verricht om tot haar beslissing te komen. De bestreden beslissing is onvoldoende en onjuist gemotiveerd door een cruciaal element in het medisch dossier, nl. de vlieg angst niet te onderzoeken.

Tweede onderdeel.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 december 2016 blijkt dat de behandeling van de medische problematiek niet noodzakelijk geacht wordt. Immers, "zelfs onbehandeld is er geen risico ." en "een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie..."

De ambtenaar-geneesheer houdt er in het advies d. d. 12 december 2016 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een andersluidende beoordeling op na dan de behandelende arts. Echter het verslag van de arts-adviseur druipt in tegen de vaststellingen gedaan in de medische verslagen die aan de inleidende aanvraag om medische regularisatie en in latere fases werden toegevoegd, namelijk dat verzoekster dagelijks medicatie dient te nemen, en dat bij het stopzetten van de behandeling de verzoekster risico loopt op zelfmoord.

Uit het advies van de ambtenaar- geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet waarom de door de behandeld geneesheer noodzakelijk geachte behandelingen, als niet essentieel worden beoordeeld, en de kwetsbare aandoeningen ook zonder behandeling geen risico zijn noch voor het leven noch voor de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling, terwijl de medisch getuigschriften van Drs. S. en H., medicatie en psychologische opvolging minstens 5 jaren voorschrijven.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar- geneesheer houdt niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Volgens de arts-adviseur kunnen de beschreven aandoeningen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen en houden ze geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster, terwijl de standaard medische getuigschriften noodzakelijke behandelingen vermelden (en een waslijst aan medicatie vermelden) en uitdrukkelijk wijzen op de gevolgen indien de behandelingen worden stopgezet.

Dit getuigt niet van een behoorlijke feitenvinding nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de aandoening ook zonder behandeling geen risico is noch voor het leven noch voor de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen - verzoekster werd niet onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, oordelen dat de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt en die geattesteerd zijn in het medisch getuigschrift van 12 december 2016, geen behandeling vergen. Zodoende kon de ambtenaar-geneesheer niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer verwijst naar een advies dat zich eerder beperkt tot algemene veronderstellingen omtrent de psychische aandoening van verzoekster.

Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 december 2016, dat de basis vormt voor de bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld en dit in het licht van artikel 3 EVRM.

Derde onderdeel.

De arts-adviseur en de tegenpartij hebben op een onterechte wijze tot de ongegrondheid van de aanvraag beslist en een kennelijk verkeerde interpretatie gehanteerd van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing is aangetast door een formeel gebrek aan motivering, omdat er niet wordt gemotiveerd waarom de aandoening van verzoeker niet van dien aard zou zijn dat zij een reëel risico zou inhouden voor zijn fysieke integriteit en een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of vorige verblijf van verzoeker. Dit aspect is niet onderzocht door de arts-adviseur en de tegenpartij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld in een arrest nr. 49.781 van 19 oktober 2010 dat er een uitspraak moet worden gedaan over de vraag of er een voldoende toegang is tot de zorgen in het land van herkomst, rekening houdend met de individuele, particuliere situatie van de betrokkene (CCE, nr. 49.781 van 19 oktober 2010).

Wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, moet er worden overgegaan worden tot een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkene door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Indien men van oordeel was dat de informatie en het dossier diende te worden geactualiseerd, dan diende hieromtrent te worden verzocht doch de aanvraag niet zomaar ongegrond te worden verklaard.

Gelet op het feit dat het op ontegensprekelijke wijze vast staat dat verzoekster lijdt aan een aandoening waarvoor hij absoluut regelmatige opvolging nodig heeft, en waarvoor hij dagelijks medicatie dient voor te nemen, had de tegenpartij de verplichting om te onderzoeken of er een voldoende beschikbaarheid en toegankelijkheid was van de nodige medische gespecialiseerde zorgen in het land van herkomst, wat niet is gebeurd, terwijl dit wel wordt opgelegd door het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980;

De bestreden beslissing is helemaal niet gemotiveerd omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in het land van herkomst, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 9ter §1,1° en 62 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”

1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De beoordeling in het licht van deze rechtsregel kan *in casu* niet los gezien worden van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is gesteund op het medische advies van de arts-adviseur van 12 december 2016 waarnaar verwezen wordt en dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht. Het medische advies wordt door de Raad geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. Uit de lezing van het middel blijkt ook dat dit gericht is tegen deze beoordeling van de aandoening door de arts-adviseur.

Dit advies luidt als volgt:

“[...]k kom terug op uw vraag tot het maken van een beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door genoemde persoon op 08.11.2012 + 23.12.2015.

I- Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag-

- *12/4/2013, Dr. S., betrokkene klaagt over angststoornissen, tandenknarsen, het niet buiten durven komen, hoge bloeddruk, hartkloppingen. Een recent cardiologisch consult toont een normale hartfunctie en bevindingen.*

- 17/11/2015, 21/2/2015, 6/11/2012, 31/1/2013, 10/2/2013, 31/1/2013, 7/3/2014 Dr. H. een angstige depressie wordt geattesteerd, syndicale artrose en agorafobie.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 47 -jarige vrouw een tendens heeft tot chronische depressiviteit, in het kader van een angststoornis.

Klachten als angst gevoelens, tandenknarsen, het niet buiten durven komen zijn subjectieve gevoelens en zeker geen objectieve vaststellingen. Niets laat ons toe de pertinentie van deze vermelde pathologie te verifiëren. Wat betreft de hoge bloeddruk en de hartkloppingen, hiervan wordt gesteld dat er een geruststellend cardiaal nazicht gebeurde, die aantoont dat de cardiale toestand normaal is.

Blijkbaar is de toestand nu gestabiliseerd want de laatste jaren werden er geen nieuwe attesten opgestuurd evenmin waren er bepaalde verwikkelingen, complicaties of hospitalisaties.

De negatieve elementen uit het verleden die eventueel angststoornissen hebben kunnen induceren blijken niet meer aanwezig te zijn en is geweten dat indien de negatieve fysieke of psychische impulsen of prikkels niet meer aanwezig zijn, er in principe een logaritmische vermindering optreedt van de zintuiglijke negatieve gewaarwordingen. Met andere woorden er treedt een zekere gewenning op en dit werd herhaaldelijk geconstateerd, bestudeerd en uitgedrukt als de wet van Fechner-Weber¹.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico² zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, dit is eerder hypothetisch en speculatief, in concreto worden in het dossier geen reële suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd, het risico op zelfdoding is natuurlijk innerent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die hét vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in België een arts-specialist consulteerde en deze er voor opteerde medicatie voor te schrijven en een verdere psychiatrische en psychotherapeutische opvolging te voorzien laat in voorliggende zaak niet zonder meer toe te besluiten dat een behandeling voor haar aandoening strikt genomen vereist is.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.:

III. Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.2.1. Waar verzoekers in een eerste onderdeel aanvoeren dat verzoeksters aandoening niet afgebakend is in de tijd en dat het derhalve de verwerende partij toekwam over te gaan tot een herevaluatie van haar aandoening (waarbij verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 169 053 van 3 juli 2016), gaan ze uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De arts-adviseur heeft immers niet louter op basis van het feit dat er geen nieuwe attesten werden opgestuurd

gedurende de laatste jaren besloten tot de aanwezigheid van een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet.

De arts-adviseur stelde daarentegen vast dat, naast het feit dat geen nieuwe attesten werden opgestuurd, er geen sprake was van verdere verwickelingen en complicaties of hospitalisaties. Daarnaast motiveert hij, met verwijzing naar bronnenmateriaal, dat negatieve elementen uit het verleden die angststoornissen kunnen induceren niet meer aanwezig zijn en dat het geweten is dat indien de negatieve fysieke of psychische impulsen of prikkels niet meer aanwezig zijn, er in principe een logaritmische vermindering optreedt van de zintuiglijke negatieve gewaarwordingen. Hij motiveert aldus duidelijk waarom hij tot de conclusie komt dat de angststoornissen van verzoekster wel degelijk een beperkte werking in de tijd hebben, zodat hij in alle redelijkheid kon besluiten, bij gebreke aan verdere informatie of verdere verwickelingen, dat de situatie gestabiliseerd is.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat verzoekster zich in dezelfde situatie zou bevinden als de situatie waarover werd geoordeeld in het arrest van 3 juni 2016 dat zij aanhalen.

Waar verzoekers aanvoeren dat de vliegangst van verzoekster niet werd onderzocht, gaan zij er aan voorbij dat, zoals hierboven blijkt, de arts-adviseur wel degelijk een advies heeft geformuleerd met betrekking tot verzoeksters diverse angststoornissen die in de medische getuigschriften werden vermeld. Verzoekers maken niet aannemelijk waarom de vliegangst, die door de behandelend geneesheer werd opgesomd temidden andere angststoornissen, zoals paniekaanvallen, angstige depressie en agorafobie, niet op afdoende wijze zou zijn besproken onder de noemer “angststoornissen”.

2.2.2. In het tweede onderdeel voeren verzoekers aan dat het advies van de arts-adviseur voorbijgaat aan de beoordeling van beide behandelende geneesheren van verzoekster. Zij voeren aan dat haar beide geneesheren een medicatie en psychologische opvolging van minstens vijf jaar voorschreven en dat bij stopzetting er een risico is op zelfmoord.

De Raad merkt vooreerst op dat het feit dat de arts-adviseur tot een andere beoordeling komt dan de behandelend geneesheer, op zich niet leidt tot het besluit dat zijn oordeel niet rechtsgeldig zou zijn (R.v.St. nr. 206.947 van 26 augustus 2010). *In casu* motiveert de arts-adviseur uitdrukkelijk dat het zelfmoordgevaar hypothetisch en speculatief is en dat er geen aanwijzingen zijn dat geen reële suïcidale pogingen objectief werden gedocumenteerd. Hij oordeelt dat het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar dat het in dit dossier niet concreet wordt gemaakt, noch een duidelijk verband wordt gelegd met de specifieke situatie van verzoekster. Ook is er geen indicatie uit de voorgeschiedenis van acute ernstige periode of reële zelfmoordpogingen. De arts-adviseur oordeelt dan ook dat het hier gaat om een veralgemeende veronderstelling, die niet kan worden weerhouden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij besluit dat het feit dat een arts-specialist werd geconsulteerd en deze opteerde medicatie voor te schrijven en een verdere psychiatrische en psychotherapeutische opvolging te voorzien, niet toelaat zonder meer te besluiten dat een behandeling voor verzoeksters aandoening strikt vereist is.

Aldus wordt wel degelijk concreet gemotiveerd waarom de arts-adviseur tot een ander besluit komt dan de behandelende geneesheren. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat deze motivering niet afdoende is.

In een derde onderdeel betogen verzoekers dat niet werd nagegaan of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Ook hier gaan verzoekers evenwel voorbij aan de concrete beoordeling van de aanvraag door de arts-adviseur. Om de redenen hoger besproken, kwam deze tot het besluit dat de beschreven aandoeningen of klachten zelfs onbehandeld geen risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Bijgevolg kon de arts-adviseur tot het besluit komen dat een behandeling *in casu* niet vereist was en diende niet te worden nagegaan of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT